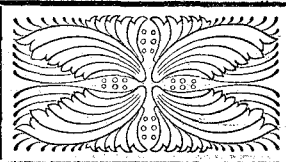

REVISTA

A sants i a minyons...

Del llibre COROLARIS, que acaba de publicar nostre bon amic En Pius Anfres Martí, quina opinió exposem en altra secció.

L'avi Quico era l'enamorat del seu nét, nen de cinc anys que, malgrat el raquitisme, era xamós, molt viu i es feia estimar per son caràcter alegre.

Cada dia, tard o d'hora, l'avi havia de veure al nen per a explicar-li un conte, dur-lo a passeig o tornar-lo a casa seva en acabant del col·legi; i cada dia al fer-li el petó de comiat es ficava la mà a la butxaca de l'americana i li donava un caramel·let, dient-li: «Per a que siguis bon minyó.» El nen restava content, i tot llepant el dolç que tant li agradava el despedia tirant-li petons i acompanyant-lo amb els ulls fins que'l perdia de vista.

Un dia arribà l'avi com de costum i observà que el nen estava trist. No se li llençà als braços com altres vegades i el seu posat li revelà quelcom que no podia explicar-se. Dissimulà la impressió i s'atancà al vallet amb dolça manyagueria, quan els seus pares li digueren que el nen estava castigat. Aquell dia no aniria a passeig ni l'avi li donaria el caramel. Així l'ensenyarien a creure i a tenir el respecte degut. Als nens dolents ningú s'els estimava. L'avi volgué posar la cara sèria, agafà el nen i sentant-se'l damunt les cames s'el mirà de fit a fit, i al veure'l tant xamós els ulls li espurnaren i amb un cop fingit de tos se l'emportà sens dir-li res fins a la porta de l'escala. Obri i quan ja la tenia mig tancada per anar-se'n, d'amagat ficà la mà per l'escletxa i li donà el caramel·let dient-li des de fora. «Per a que siguis bon minyó.» La porta es va tancar i el nen s'aconsolà del càstig llepant el dolç que l'avi li devia.

L'avi era vellet; la salut se resentia dels anys i el temps era molt dur per a sortir de casa. Estava enfredolcat i cregué convenient ficar-se al llit; mes a manca de poder veure aquell dia al nen, encomanà que li portessin.

El noieta anà a casa de l'avi, jugà amb ell damunt del llit una curta estona i a l'anar-se'n l'avi ficà mà a la butxaca de

l'americana, penjada al costat del llit, li feu un petó i li donà un caramel.

L'endemà portaren la nova de que el vellet estava greu. El metge els hi donà molt poques esperances. Es cosa d'un moment. El cor estava desballestat i no hi havia manera d'arranjar-lo.

Efectivament, aquella mateixa nit va morir el pobre avi Quico. Es preparava l'enterrament sense fer cas de la criatura que somicant demanava l'avi i abans de ficar-lo a la caixa, condolits de sos plors decidiren ensenyar-li perquè li fes el bes de comiat. Se'l posaren al braç i el portaren a la cambra on l'avi Quico vestit amb la roba de diari, amb cara de bonat i com si fos de cera, estava estirat damunt d'una taula cobertad'un vel i rodejat de quatre ciris. Aixecaren el vel i atancaren al nen per a que li fes el petó, mes al tocar-li la roba el nen girà el caparró, estirà el bracet, ficà la meneta a la butxaca de l'americana de l'avi i rient tragué un caramel·let que empresonà fortament dins sa maneta.

Per la cara de l'avi Quico va semblar que hi passava una mena de somris...

PIUS ANFRES MARTÍ

LA CARTA

Dolçament

Mentres t'escriu, la llantia espia,
marca'l rellotge un trist va-i-vé:
se'm tancaren els ulls, ma aimia,
i amb tu i amb mi somnïaré.
La llantia es dolça i jo deliro:
sento tant sols ta veu, ta veu..
Dic el teu nom, i els dits me miro,
i ta carícia'l cor hi veu.

D'adés conservo encara dolcesa;
tos sanglots l'aire no s'enduu
mig somniant, no sé amb certesa
si'l qui t'escriu soc jo o ets tu

HENRI BARBUSSE

HISTÒRIA DE CATALUNYA

PER

ANTONI AULÈSTIA i ERNEST MOLINÉ
S'han posat a la venda els primers quaderns a la
Casa GARRELL : Impremta

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèf. 117 : Granollers

DE COL-LABORACIÓ

Fiesta simpática

No sé si por mi condición de maestro, clase a la que me honro en pertenecer, o por la simpatía con que siempre veo aquellos actos que más o menos directamente están ligados con la educación de la infancia, fui uno de tantos curiosos, que el pasado domingo hice acto de presencia en la exposición escolar, e investigué por mi mismo, la infinidad de trabajos presentados por los alumnos de la escuela de La Unión Liberal, que haciendo galas de su aplicación y amor constante al estudio, han dejado bien sentado ante la opinión, no solamente su provecho, sino también el celo de la mano maestra que les dirige y que, por que negarlo, se desvela y afana porque su trabajo adquiera la eficiencia necesaria.

Otro dato que para mí no pasó desapercibido y que dice muy mucho en favor de los pequeñuelos, es que con su celo y constante aplicación, coadyuvan a la labor impuesta a sus preceptores, cual es la de iniciarles en el tortuoso sendero de la vida y enseñarles a la par, a vencer los ingentes obstáculos que en su carrera han de encontrar.

¡Lástima grande que actos como el que hoy nos ocupa, no sean más frecuentes en los distintos centros de enseñanza! Más valdríamos, los españoles, si a estas capitales cuestiones de la enseñanza primaria las diéramos la importancia y el aliento propulsor que por su naturaleza merecen, pero desgraciadamente nos preocupamos demasiado poco de su fomento y desarrollo.

Abusando de la hospitalidad de LA GRALLA, prometo a sus lectores abordar en próxima fecha, diversos asuntos de carácter cultural. Por hoy, réstame felicitar efusivamente a discípulos y maestros, a la par que alentar a las Autoridades y prensa local a que coadyuven en la medida de sus fuerzas al fomento de la sacra misión de educar a esos inocentes pequeñuelos que por su condición de tal son acreedores a la estima de sus semejantes.—DON BOSCO

F. Montaña i Guasch

Metge cirurgia

Especialista en Enfermetats de la Pell i Veneri

GRANOLLERS: Carrer Barcelona, 1, 2.ºn

Dijous i diumenges, de 9 a 12

BARCELONA: Carrer Sant Pau, 28, pral.

Tarda, de les 3 a les 5